

Arrest

nr. 177 766 van 16 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u geboren in de Afghaanse hoofdstad Kabul. Naar aanleiding van uw eerdere asielaanvragen verklaarde u dat u uw ouders op jonge leeftijd verloor en dat u vervolgens door uw oom werd opgevoed. Hij woonde in het district Maidan Shar, gelegen in de provincie Maidan Wardak. U bent half Tadzjiek, half Pashtoen.

U diende in België een eerste asielverzoek in op 4 januari 2007. U baseerde uw eerste asielaanvraag enerzijds op uw vrees voor vervolging door de Afghaanse autoriteiten omwille van uw lidmaatschap van de Taliban en anderzijds op uw vrees voor uw neven die er ten onrechte van overtuigd waren dat u hun vader, Talibancommandant G. (...), had vermoord. Ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag

legde u twee taskara's en een kopie van een krant voor. Op 11 april 2007 werd uw asielaanvraag geweigerd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Uw beroep tot schorsing en tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 28 januari 2008 door de Raad van State verworpen. Na deze beslissing keerde u niet terug naar uw land van herkomst.

Op 5 januari 2012 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een tweede asielaanvraag in. U baseerde uw tweede asielaanvraag op dezelfde feiten als degene die u bij uw eerste aanvraag had aangehaald. Ter staving van uw tweede aanvraag legde u een origineel van een krant voor, alsook enkele foto's waarop uw vader als militair staat afgebeeld. Op 5 maart 2012 werd u opgeroepen voor een gehoor op het Commissariaat-generaal. U ging niet in op deze uitnodiging omdat u naar eigen zeggen niet over een woonplaats beschikte, noch over voldoende financiële middelen om van Hasselt naar het Commissariaat-generaal in Brussel te reizen. Op 23 maart 2012 werd door de Commissaris-generaal besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u zich niet had aangemeld bij het Commissariaat-generaal.

Op 8 januari 2014 diende u, zonder naar Afghanistan te zijn teruggekeerd, een derde asielaanvraag in. U baseerde zich opnieuw op de problemen die u in het kader van uw twee voorgaande asielaanvragen aanhaalde. Bijkomend stelde u te hebben vernomen dat uw neef K. (...) in Afghanistan werd vermoord door enkele Amerikanen, maar u vermoedde dat zijn familieleden u van zijn dood zouden beschuldigen. Daarnaast achtte u de algemene situatie in Afghanistan onveilig en gaf u aan niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst omdat u zich in België heeft aangepast en het heel moeilijk voor u zou zijn om u opnieuw aan te passen aan de Afghaanse maatschappij. U voegde nog toe dat u in België in een kerk verbleef en dat u deelnam aan enkele protestacties. Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u enkele artikels over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan voor. Op 11 juni 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen die beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die op 28 november 2014 de beslissing van het CGVS bevestigde. U ging hiertegen niet in beroep bij de Raad van State.

Op 22 december 2014 diende u bij de DVZ een vierde asielaanvraag in. In het kader van die aanvraag hield u vast aan uw eerder verklaarde problemen. Daarenboven stelde u dat uw tante in het bezit was gekomen van een opsporingsbericht, gericht aan alle veiligheidsinstanties in Afghanistan, waarin u werd beschuldigd van de moord op uw neef K. (...). Vervolgens zou de familie van uw neef naar uw familie in Kabul gegaan zijn en ook hen hebben bedreigd. U verklaarde zowel door de familie van uw neef als door de Afghaanse autoriteiten te worden vervolgd voor de dood van uw neef. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: twee foto's van uw gedode neef, een opsporingsbericht van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, een verzendingsbewijs uit Afghanistan en een psychologisch attest van een psycholoog verbonden aan Fedasil. Op 13 februari 2015 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de RvV. Op 6 mei 2015 vernietigde de RvV deze beslissing en stuurde het dossier terug naar het CGVS omdat de informatie vevat in het administratief dossier geen beschrijving bevatte van de huidige toestand van het conflict in Afghanistan, noch over de opmars van ISIS in Afghanistan. Het CGVS nam op 11 juni 2015 nogmaals een beslissing tot niet-inoverwegingname van uw asielaanvraag. De RvV heeft uw beroep tegen deze beslissing op 22 september 2015 verworpen.

Op 20 oktober 2015 heeft u zich een vijfde keer vluchteling verklaard. U wijzigde uw relaas op één punt. In tegenstelling tot wat u eerder beweerde, gaf u toe dat uw ouders nog in leven zijn. Omdat u geen goede band had met uw ouders en door uw oom G. (...) werd grootgebracht, loog u hierover. Voorts stelde u dat u al tien jaar in België bent en veel problemen heeft gekend. U herhaalde dat u aan de betogingen deelnam en zes tot zeven maanden in een kerk verbleef. U herhaalde ook dat u problemen vreest omwille van de dood van uw neef K. (...). U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen vreest met bepaalde familieleden. Ter staving van deze asielaanvraag legde u documenten voor waaruit moet blijken dat u via het Rode Kruis contact zocht met uw ouders die nog in Maidan Shar zouden wonen. Op 25 februari 2016 werd u een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw vijfde asielaanvraag betekend. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 5 augustus 2016 werd u aangehouden wegens illegaal verblijf en werd u overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Merksplas. Nadat een repatriëring naar Afghanistan werd georganiseerd, dewelke doorgang zou vinden op 6 oktober 2016, verklaarde u zich op 4 oktober 2016 een zesde keer vluchteling. U haalde aan dat u over foto's beschikt die zouden bewijzen dat u afkomstig bent van Maidan Shar. Deze zouden door uw ouders worden opgestuurd. Verder verwijst u opnieuw naar uw oom die bij de Taliban was en van wiens gewelddadige dood u beschuldigd zou worden. Tot slot haalde u aan dat u christen zou zijn geworden en stelde u dat u hiervan bewijzen heeft. Bij uw asielaanvraag voegde u een schrijven toe van uw advocaat Mir-Baz. Op 6 oktober 2016 werd er door het CGVS een

beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw zesde asielaanvraag genomen. Uw beroep hiertegen werd op 18 oktober 2016 verworpen door de RvV.

Op 25 oktober 2016 vraagt u, nog steeds in het Centrum voor Illegalen in Merksplas verblijvend, een zevende keer asiel aan. U houdt vast aan uw eerdere asielmotieven. U herhaalt dat u zich bekeerd heeft tot het christendom en gedoopt bent en u over foto's beschikt die dit kunnen aantonen. U legt enkele zeer onduidelijke kopieën van foto's voor. De originelen zouden zich bij uw raadsman Mir-Baz bevinden. Daarnaast verwijst u naar foto's die moeten aantonen dat u afkomstig bent uit Maidan Shahr. U voegt eveneens een schrijven van uw raadsman dd. 22 oktober 2016 toe.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit het administratief dossier blijkt vooreerst dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag verwijst naar de asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. U stelt immers dat u door uw familieleden wordt gezocht omdat u verdacht wordt van de moord op uw nonkel die een Talibanleider was en voor wie u werkte. Wat dit betreft moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvragen door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter verwijst naar een relaas dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Verder stelt u dat u nog foto's heeft die zouden aantonen dat u afkomstig bent uit Maidan Shar, hetgeen het CGVS steeds zou hebben betwist volgens u. Vooreerst moet wat dit betreft worden opgemerkt dat u deze foto's niet aanbrengt en zij als dusdanig geen deel uitmaken van het administratief dossier, net zoals bij uw vorige (zesde) asielaanvraag. Het CGVS kan geen stukken of elementen beoordelen waarover het niet beschikt. Bovendien moet nogmaals worden opgemerkt dat het niet uw herkomst uit Maidan Shar was die door het Commissariaat-generaal werd betwist maar dat uw asielmotieven ongeloofwaardig werden bevonden en dat de subsidiaire bescherming u werd geweigerd omdat geoordeeld werd dat u gebruik kon maken van een intern vluchtalternatief in Kabul.

Verder verwijst u naar foto's die moeten aantonen dat u zich bekeerde tot het christendom en gedoopt bent. De foto's die u aanbrengt zijn echter zodanig onduidelijk dat hieruit niks af te leiden valt. De originelen zouden in het bezit zijn van uw raadsman en tot op heden bereikten deze het CGVS niet. Het CGVS kan deze dan ook niet beoordelen. Daarnaast blijkt uit het schrijven van uw raadsman dd. 22/10/2016 dat het foto's betreft die aantonen dat u in een kerk bent geweest, niet dat u bekeerd bent. Het is bovendien treffend dat er in het schrijven van uw raadsman geen melding wordt gemaakt van de door u aangehaalde bekering/doopsel. In een omstandig schrijven van tien pagina's waarin hij naast enkele theoretische beschouwingen gewag maakt van een hele reeks aan asielmotieven die op u van toepassing zouden zijn, wordt niet vermeld dat u zich bekeerd zou hebben naar het christendom, laat staan gedoopt zou zijn. U verklaart dat er op de foto's te zien is dat u gedoopt zou zijn. Echter is het niet duidelijk waarom deze foto's niet konden worden neergelegd tijdens uw vorige beroep voor de RvV of waarom dit element, uw doopsel, daar zelfs niet werd aangehaald. U kan het CGVS dan ook niet overtuigen met uw argument, dat niet meer is dan een blote bewering.

Wat, tot slot, dit schrijven van uw raadsman betreft, moet opgemerkt worden dat de asielmotieven die hij hierin opwerpt (het feit dat u de zoon van een militair zou zijn, het feit dat u al lang weg bent uit Afghanistan, het gewoonterecht dat op u van toepassing zou zijn, het feit dat u verwesterd zou zijn, de verwijzing naar een psychologisch attest,...) stuk voor stuk elementen zijn die reeds werden aangebracht en beoordeeld tijdens de vorige asielaanvragen en als dusdanig niet kunnen beschouwd worden als nieuwe elementen.

Daarnaast is het CGVS nog steeds van mening dat er voor u een intern vluchtalternatief bestaat in de stad Kabul, zoals in de vorige asielaanvraag ook werd bevestigd door de RvV. U brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van uw eerste asielaanvraag gedane inschatting van de asielinstanties.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond, u diende op 8 juli 2013 een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis in en dat werd u door de DVZ geweigerd.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 1, A(2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, b en 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt zij nogmaals de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is

bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst erop dat de eerdere zes asielaanvragen van verzoekende partij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden afgewezen. Deze beslissingen werden bevestigd door de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Gelet op het feit dat een beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen of deze beslissingen niet binnen de bij de wet voorziene termijn werden aangevochten, moeten deze als vaststaand worden beschouwd.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

Waar verzoekende partij opmerkt dat zij in haar *“vorige asielaanvraag een attest van een psychologe heeft voorgelegd waaruit duidelijk kan blijken dat zij met psychologische problemen kampt”*, oordeelt de Raad dat om voormelde reden dit betoog irrelevant is.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opnieuw haar *“volledig verwesterd zijn”* oprakelt en oppert dat hierdoor bij terugkeer naar haar land van herkomst zich mogelijk problemen zouden kunnen voordoen dit onder verwijzing naar artikels van mei 2012 en februari 2013, stelt de Raad evenwel vast dat deze problematiek reeds werd behandeld in het kader van de derde asielaanvraag van verzoekende partij – hetgeen verzoekende partij trouwens uitdrukkelijk in haar verzoekschrift bevestigt – die haar beslag kreeg in een weigeringsbeslissing van verwerende partij van 11 juni 2014, die werd bevestigd door de Raad. Zoals hoger reeds aangegeven is de rechtsmacht van de Raad *in casu* uitgeput.

Aangaande het uitgebreid betoog van verzoekende partij over de dagdagelijkse situatie in Kabul onder de beschuldiging dat verwerende partij heeft nagelaten te motiveren waarom verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet stelt de Raad wederom vast dat deze problematiek reeds het voorwerp uitmaakte van eerdere asielaanvragen en voor het laatst in overweging werd genomen en uitgebreid werd gemotiveerd in de beslissing van verwerende partij van 6 oktober 2016 naar aanleiding van de zesde asielaanvraag van verzoekende partij waartegen het beroep bij de Raad werd verworpen. Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou blijken dat sedert de beoordeling van de laatste asielaanvraag de situatie in Kabul drastisch zou zijn veranderd waardoor een andere beslissing zich opdringt. Uit het voorgaande blijkt dat ook hier de rechtsmacht van de Raad is uitgeput.

2.2.4. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavige asielaanvraag steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van eerdere asielaanvragen.

2.2.5. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

In haar verzoekschrift brengt verzoekende partij geen argumenten aan die de motieven van de bestreden beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen.

Inzake het betoog van verzoekende partij dat verwerende partij heeft nagelaten haar te horen hoe zij bekeerd is tot het christendom en waarom zij vreest om vervolgd te worden, merkt de Raad vooreerst op dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur

waarborgt, het recht van eenieder verzekert te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, ro. 42; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ro. 30). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86; HvJ 5 november 2014, C-166-13, *Mukarubega*, ro. 49-50; HvJ 11 december 2014, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ro. 39-40). Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 87; HvJ 5 november 2014, C-166-13, *Mukarubega*, ro. 46; HvJ 11 december 2014, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ro. 36). Voorts impliceert het recht om te worden gehoord tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M. M.*, ro. 88; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, ro. 48; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ro. 38).

In casu dient te worden vastgesteld dat het recht om te worden gehoord zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest van toepassing is. Immers wordt de zevende asielaanvraag van verzoekende partij niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat vooreerst buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Voorts bemerkt de Raad dat het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", *T. Vreemd.* 2009, 20).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij *in casu* de kans heeft gehad om haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, daar verzoekende partij de mogelijkheid had om in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken die verzoekende partij schriftelijk invulde te Merksplas op 25 oktober 2016 (administratief dossier zevende asielaanvraag, stuk 5) aan te geven welke nieuwe elementen zij aanvoert in het kader van haar nieuwe asielaanvraag en op welke wijze deze van aard zouden zijn om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen. Tevens blijkt uit bestreden beslissing duidelijk dat door verwerende partij rekening gehouden werd met deze door verzoekende partij ingevulde vragenlijst. De schending van het recht om gehoord te worden zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kan dan ook niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/

EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, een beslissing neemt (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23*). Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *“In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.”* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8 en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Waar verzoekende partij herneemt tot het christendom te zijn bekeerd en hierdoor in Afghanistan te zullen worden vervolgd en verwijst naar de door haar bijgebrachte foto's in de kerk, waarvan zij als bijlage bij het verzoekschrift de kleurenkopieën neerlegt, wijst de Raad er evenwel op dat het louter herhalen van de asielmotieven en het verwijzen naar eerder bijgebrachte documenten die door verwerende partij in overweging werden genomen echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. De Raad stelt vast dat de nog steeds onduidelijke foto's hooguit laten vermoeden dat verzoekende partij in een kerk zou zijn geweest, doch niet aantonen dat hij christen is. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf aangeeft niet gedoopt te zijn en derhalve geen christen is. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

Daar waar verzoekende partij zich onder punt 4.a van het verzoekschrift *“4. Are there any particular threats to returnees? a. Are there recent cases of returnees put in danger / killed?”* zich beperkt tot een Engelstalig citaat oordeelt de Raad dat met toepassing van artikel 39/18, derde lid *juncto* artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet hij geen rekening kan houden met de in het verzoekschrift niet in de taal van de rechtspleging geciteerde teksten die niet vergezeld zijn van een vertaling (*vgl.* RvS 8 januari 2009, nr. 3756 (c)). Zoals blijkt uit de door verzoekende partij op 25 oktober 2016 ondertekende bijlage 26quinquies (administratief dossier map zevende asielaanvraag, stuk 5) vroeg zij tijdens het onderzoek van haar asielaanvraag de bijstand van een tolk Pashtou en bepaalde de gemachtigde van de minister het Nederlands/Frans als proceduretaal.

Waar verzoekende partij ten slotte aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder het door verzoekende partij neergelegde document (administratief dossier, stuk 4), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor van 25 oktober 2016 de kans kreeg om de redenen van haar nieuwe asielaanvraag omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij

voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.7. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

J. BIEBAUT